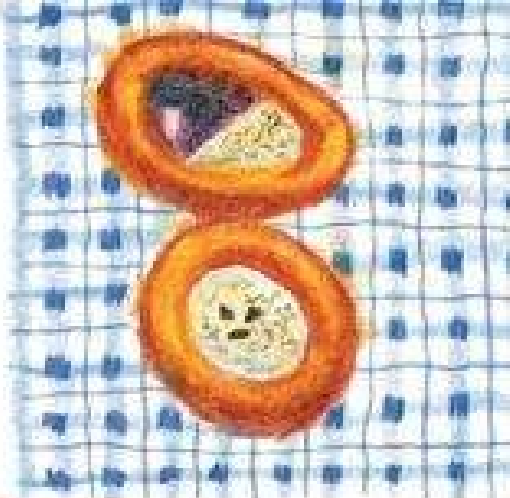
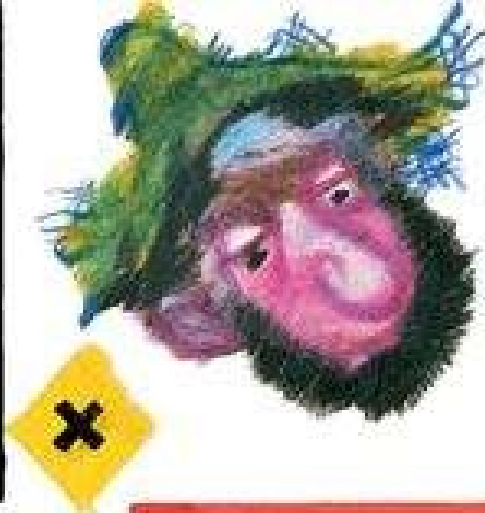

2

7

FRANTIŠEK

HRUBÍN

JIŘÍ

TRNKA

DVAKRÁT

SEDM

POHÁDEK

ALBATROS

Obsah:

- [PRVNÍ POHÁDKA](#)
- [PERNÍKOVÁ CHALOUPKA](#)
- [ČERVENÁ KARKULKA](#)
- [SMOLÍČEK A JESKYŇKY](#)
- [PALEČEK A JEHO KAMARÁDI](#)
- [O NEZVEDENÝCH KŮZLATECH](#)
- [MALÁ POHÁDKA O ŘEPĚ](#)
- [KUŘÁTKO V OBIÍ](#)
- [OTESÁNEK](#)
- [DĚDEČKŮV KOBLÍŽEK](#)
- [POHÁDKA O CHYTRÉM BUDULÍNKOVI](#)
- [O PALEČKOVI, KTERÝ VYROSTL](#)
- [ZAČAROVANÝ LES](#)
- [POHÁDKA O VELIKÉ ŘEPĚ](#)

DVAKRÁT SEDM POHÁDEK

JIŘÍ TRNKA

1958

STÁTNÍ NAKLADATELSTVÍ

DĚTSKÉ KNIHY

PRAHA

*Písnička se zpívá,
pohádka se povídá,
a kdo se rád dívá,
hezké věci uhlídá.*

PRVNÍ POHÁDKA

Princeznička na bále
poztrácela korále.
Její táta, mocný král,
Honzíka si zavolal:

„Honzíku, máš namále,
přines nám ty korále!“
Honzík běžel za horu,

nakopal tam bramborů.

Vysypal je před krále:
„Nesu vám ty korále,
větší už tam neměli,
snědli je už v neděli.“

PERNÍKOVÁ CHALOUPKA

„Odkud ten náš holub letí?"

„Letím z lesa, milé děti,
vrkú, vrkú, vrkú."

„Cos tam viděl, holoubku?"

„Perníkovou chaloupku
u černého smrku."

„Viděls také Mařenku?"

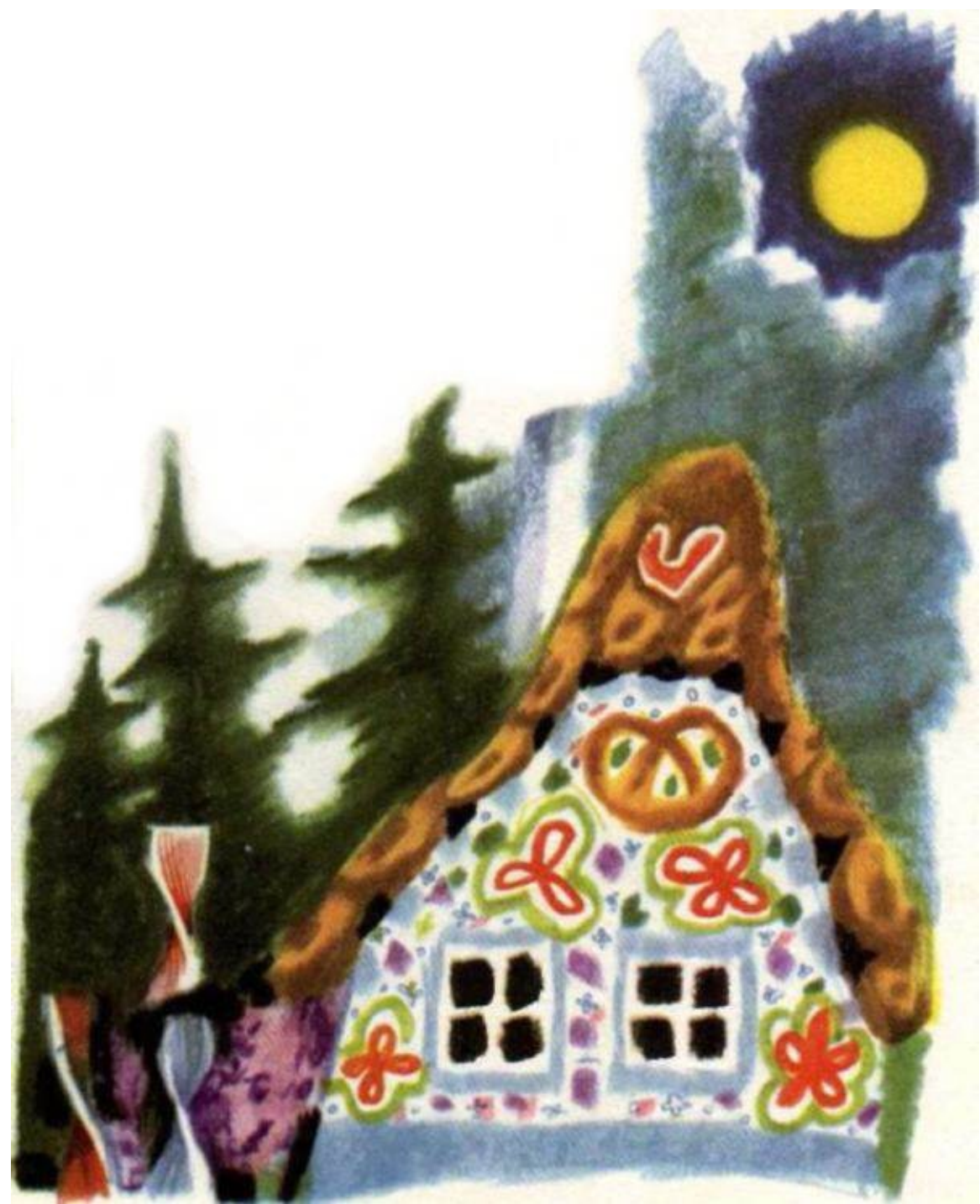
„Jakpak by ne, holenku!
Viděl jsem ji, s Jeníkem
krmili se perníkem."

„A když z okna na zahradu
vystrčila baba bradu,
nebáli se, holoubku?"

„Kdepak! Zamkli chaloupku
na cukrový klíč —
a už byli pryč!"

ČERVENÁ KARKULKA

„Kam, Karkulko malá, kam?“

„Lesem chodím sem a tam.

Co ty, vlku, tady chceš?“

„Sháním na zub kousek trávy,
po trávě se dobře tráví.“

„Vlku, vlku, to je lež,
vlci trávu nejedí!“

„To holčičky nevědí!“

„Vědí, pane vlku, vědí,
ale odkud, nepovědí.

Náš pes také trávu nejí,
kosti on má nejraději.“

„Já jsem vlk, ne pes,
budu-li chtít, sežeru tě!"
„Trávu si jez, máš-li chutě,
je jí plný les!"
„Copak máš v tom košíčku?"
„Bábovku a kytičku."
„A kam neseš košíček?"

„K svátku babičce jej nesu.
Už jsem přešla sedm lesů,
bydlí tamhle — kousíček."

„Chceš-li, já tě doprovodím.“
„I ne! Ráda sama chodím.“
„Čímpak je tvůj tatínek?“
„Hádej! Dělá ohýnek,
ten ohýnek rudě šlehne,
kam dopadne, nic se nehne.
Tatínek je myslivec.“
„Aha, to je jiná věc!
A kdepak je v tuhle chvíli?“
„Kousek odtud vlky střílí,
tamhle u těch velkých stromů.
Počkej na něj chvíličku!“

„Už nemám čas, musím domů
A pozdravuj babičku!“

SMOLÍČEK A JESKYŇKY

Prší, prší, celý les
ve vodě se topí dnes.
„Ťuk, ťuk, ťuky, Smolíčku,
otevři nám světíčku!"
„Jeskyňky, jen pojd'te dál,
jelen před chvílíkou vstal."

„A co snídal, Smolíčku?"
„Snídal čerstvou travičku."
„A co ještě?"

„Vodu z deště.“

„A co víc?“

„Pak už nic.“

„To se dobře nasnídal.“

My zas půjdem o dům dál.“

„Kampak byste chodily?“

Sluníčko si popílí

a jelen vás, těšte se,

bude vozit po lese.“

Prší, prší, celý les
ve vodě se topí dnes.
Jeskyňky jdou v dešti dál,
Kdopak by jim otvíral!

PALEČEK A JEHO KAMARÁDI

„Mámo, usmaž kobližky!"
„Až mi dojdeš na šišky,
nemám už čím topit, synku,
dělej něco pro maminku!"
V lese bum, bum, bum,
šiška jako dům,
za ní druhá, po ní třetí
s vysokého smrku letí.
Paleček je dávno v lese,
sám však šišku neunes.

Jde okolo školáček
jménem Ukazováček.

Okoukne ji, pak se sehne,
ale šiškou ani nehne.

Zavoláme Prostředníčka:
„Prostředníčku, pomoz nám!"
Chlapečkovi zrudla líčka:
„Nadarmo se namáhám!"

Zavoláme Prsteníčka:
„Prsteníčku, tak co ty?"
Chlapečkovi zrudla líčka:
„Šiška dělá drahoty."

Zavoláme na Maličká:
„Pojď, Malíčku, pomoz nám!"

Malíček je chytrá hlava,
kamarádům rady dává:
„Ty jdi sem a ty jdi tam,
čekaňte, až zavolám!
Tak teď! Hej rup! Už ji nesem...

Vracejí se domů lesem,
máma jim dá za šišku
cukrovanou kobližku.

O NEZVEDENÝCH KŮZLATECH

Koza praví kůzlatům:

„Budu dlouho mimo dům,
buďte hodná, neperte se,
vlk to všechno slyší v lese!“

Máma z vrátek ještě není,
už se perou o lupení:

„Mé je, mé, mé je, mé!“

„Né—e né, né—e né!“

V tom na dveře buchy, buchy:

„Otevřete, neposluchy!“

Černý kozlík nejdřív zmlk':

„Děti, jde sem na nás vlk!“

Na dveře zas buchy, buchy:

„Otevřete, neposluchy,

já jsem vaše maminka.“

„Máma klepe zlehýnka.“

„Jak? Pojd' mi to ukázat!“

„Takhle, sotva je to znát:

klepy klep, klepy klep.“

Vlk to zkouší — buchy klep,
vlk to plete — klepy buch.
„Nevidíme tě, když t'ukáš,
aspoň v okně se nám ukaž,
máš-li rohy, bílou bradu!"
„Mám jen břicho plné hladu."

„Maminka nám nosí domů
sladké mlíčko ve vemínku.
Ty jsi vlk a lhář jsi k tomu,
vydáváš se za maminku.
Jdi si tam, ty starý lháři,
kde se vlkům lépe daří!"
Zavrčel vlk, bouchl vrátky,
stáhl ocas, běží zpátky.
Slyšte, ještě z vrátek není,
už se perou o lupení:

„Mé je, mé, mé je, mé!"

„Né—e né, né—e né!"

MALÁ POHÁDKA O ŘEPĚ

Dědek řepu nasadil,
u pole se posadil,
čekal, čekal,
mráz ho lekal,
sluníčka se bál,
dešti jenom lál.

Bez večeře, bez oběda
čeká dědeček,
najednou se hlína zvedá,
roste kopeček.
„Bábo, roste řepa!"
„Prosím tě, co vidíš!"
„Bábo, což jsi slepá?"
„Dědku, ty mě šidíš!"

Zavolali vnučku,
vnučka pejska,
pejsek kočku,
kočka myš.
Chytli se a čekají,
šepty, šepty šeptají —
neslišíš?

Myšce byla dlouhá chvíle,
hopsala si rozpustile,
trhla kočkou,
kočka pejskem,

pejsek vnučkou,
vnučka bábou,
bába dědkem —
dědek prázdné ruce měl,
nikoho se nedržel,
udělali bác...
Kopeček se ještě chvěje,
jak se pod ním krtek směje.

KUŘÁTKO V OBILÍ

Jak to bylo, pohádko?

Zabloudilo kuřátko
za zahradou mezi poli.
Pípá, pípá, nožky bolí.

Ve vysokém obilí
bude večer za chvíli.
„Povězte mi, bílé ovsy,
kudy vede cesta do vsi!“

„Jen se zeptej ječmene,

snad si na to vzpomene."

Kuře bloudí mezi poli,
pípá, pípá, nožky bolí.

„Pověz, milý ječmínku,
jak mám najít maminku?"

Ječmen syčí mezi vousy:

„Ptej se pšenic, vzpomenou si!"

Kuře pípá u pšenic,
nevědí však také nic:

„Milé kuře, je nám líto,
ptej se žita, poví ti to!"

Kuře hledá žitné pole,
ale to je dávno holé.

A na suchá strniska
vítr tiše zapíská:

„Vždyť jsi doma, za chalupou.

Slyšíš? V stáji koně dupou,
kocour ve stodole vrní —

a tvá máma za vraty
zob, zob, zobá bílé zrní
s ostatními kuřaty."

„Děkuji ti, žitné pole!“

„Pozdravuj tam ve stodole!“

„Koho, milé políčko?“

„Zrno i to zrníčko!“

Ať se ke mně zjara hlásí,
vychovám z nich nové klasy!“

A tak mámu zakrátko
našlo také kuřátko.

OTESÁNEK

Šel tááínek do lesa,
že si kloučka vytesá.

Pařízek si našel v lese,
tesal, řezal: najednou
kořínky se nadzvednou
a pařízek rozběhne se.
Domů s tááínkem si kráčí,
tááínek mu sotva stačí.
Maminka se raduje,
chtěla kloučka, už tu je!

Pekáč buchet upekla mu,
na zem ustlala mu slámu.

Radují se, zpívají,
Otesánek jí a jí
a najednou rozhlédne se,
zívne, na mámu se třese.

„Sněd jsem talíř s buchtami
a teď se dám do mámy,
hamy, hamy, ham
pak sním pekáč s kuřaty
a pustím se do táty,
lidi, to se mám!"

Máma stojí celá bledá,
ale táta — ten se nedá:
„Přines mámě, Otesánku,
vody v malovaném džbánu,
umyje tě, učesá,
půjdem zpátky do lesa."

Otesánek řízy, řízy,
řeže dříví z mladé břízy,
řízy, řízy, říz —
ty víš dobře, milá pilo,
proč mu tolik vytrávilo
u zelených bříz.
A když už se v lese šerí,
běží s tátou na večeri.
„Mámo, já bych jed!"
„Všechno's prve sněd!"
„Udělej mi vdolečky!"
„Až sebereš drobečky."

Otesánek drobty sbírá,
chutnají mu, nevybírá,
než bys deset napočet',
převalí se, usne hned.

Druhý den ho táta budí,
Otesánka rosa studí,
do lesa však musí jít,
musí řezat řízy, řízy,

dříví z kropené břízy
a nesmí se zastavit.

A když už se v lese šere,
běží s tátou na večeri,
neodmlouvá, všechno sní,
dostal chleba, kousek sýra,
potom ještě drobty sbírá,
lehne si a dobře spí,
spí a spí a spí a spí.

DĚDEČKŮV KOBLÍŽEK

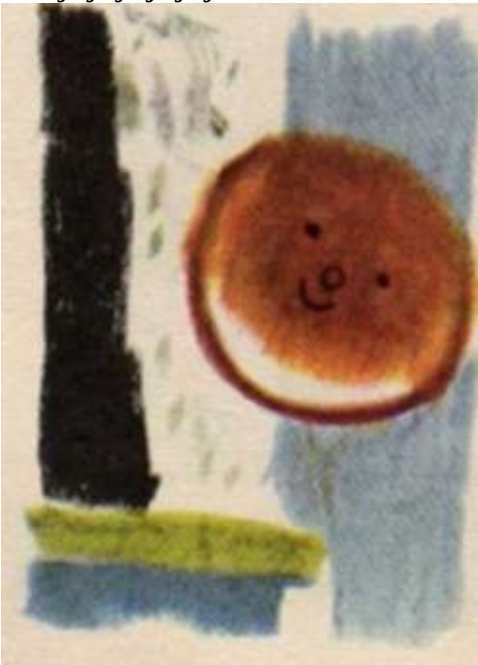

Koblížek na másle zpívá,
dědek vedle hlady zívá:
„Smaž, babičko, smaž!“
„Však si pochutnáš!“
Když koblížek usmažili,
za okno ho položili
a koblížek z okna — hop,
kutálí se po zápraží,
hupky přes příkop,
hop a hop a hop...

Takový už neusmaží.
Bába pro něj naříká,
dědek za ním utíká
a koblížek — hop
přes ten potok, přes ty louže
— jen se neutop! —

hop a hop a hop,
jejej, jejej, to to klouže!

Za koblížkem dědeček,
před koblížkem kopeček,
pod kopečkem šerý pes:
„Sním tě, sním tě, koblížku!"

„Umíš-li to, tak si sněz!
Na másle jsem pěkně zpíval,
dědek vedle hlady zíval,
a když si mě usmažili,
za okno mě položili,
a já z okna hop a hop,
kutálím se po zápraží,
hupky přes příkop,

hop a hop a hop,
takový už neusmaží.
Usmažili, nejedli,
vidíš pejsku — natož ty!"

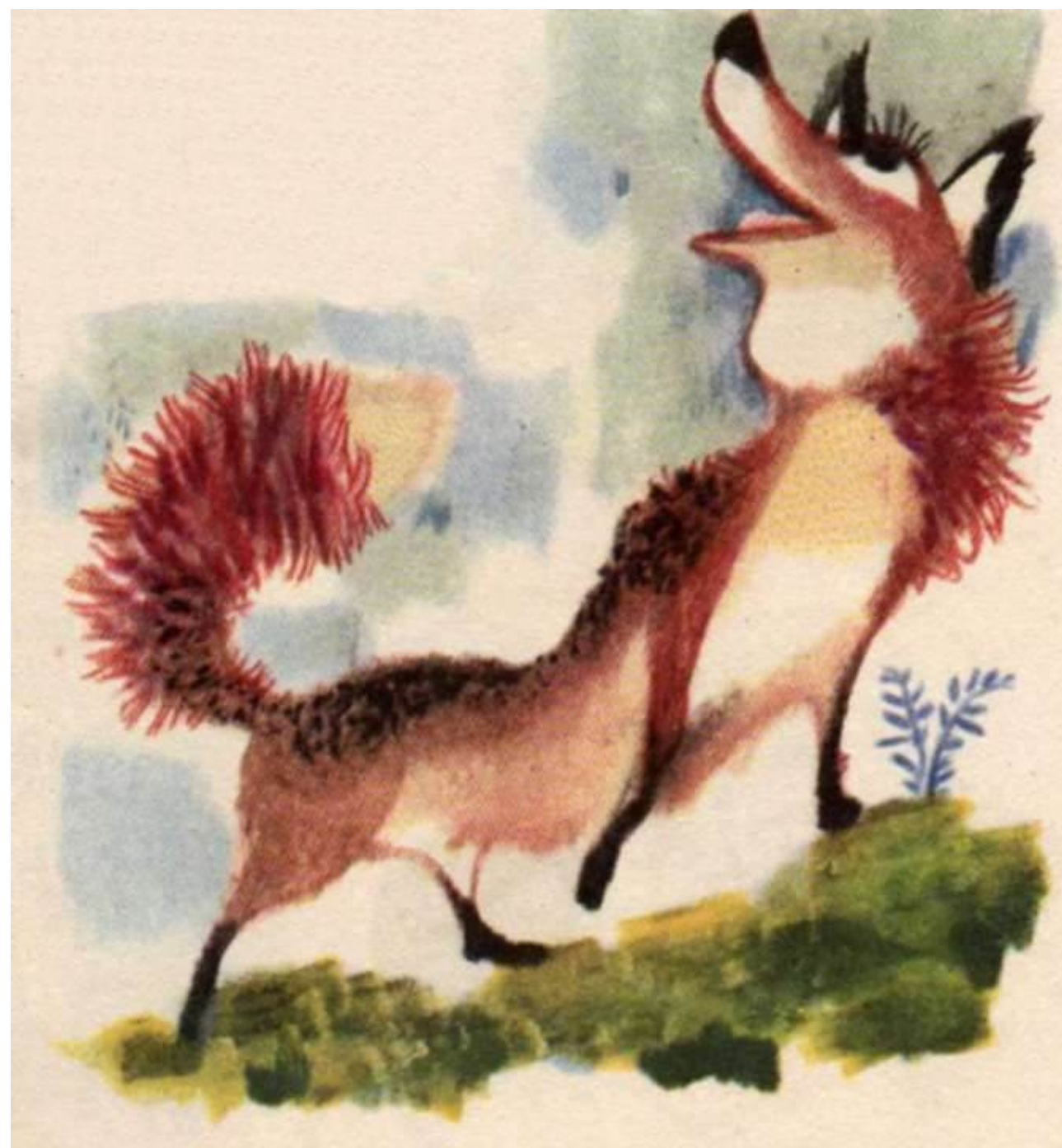
„Stůj, koblížku, ham, ham, ham!"
„Dobře — užuž utíkám."

A koblížek hop
přes ten potok, přes ty louže
— jen se neutop! —
jejej, jejej, to to klouže!
Za koblížkem dědeček,
před koblížkem kopeček,
pod kopečkem čeká liška:
„Stůj, koblížku, já tě sním,
hop, koblížku, šup do břítka

„To ti, liško, neradím!
Usmažili, nejedli,
vidíš, liško — natož ty!
Já jsem k světu, a ne k snědku!"

Ale liška hup a hup...
Honem, popoběhni, dědku
A koblížek...

Chřupy, chřup,
dědeček si pochutnává,
liška už je někde v lese,

ráda, že má záda zdravá,
dědeček se pěkně nese,
před chvilinkou hlady zíval,
proč by si teď nezaspíval:

„Babička tě, koblížku,
nesmažila pro lišku,
ham, ham, ham, ham, ham,
snědl jsem tě sám!"

POHÁDKA O CHYTRÉM BUDULÍNKOVI

Budulínek na okýnku
sedí, čeká na maminku,
z lesa liška ryšavá
pod okýnkem postává,
lichotí se, lichotí:

„Proč bys, milý Budulínku,
proč bys čekal na maminku,
pojedu jít naproti,
sedni si mi na ocásek,
nezkřívím ti ani vlásek.“

„Liško, liško, ty jsi mluvka,
nevěřím ti ani slůvka.“

„I mlč! Žes tak hodný klouček,
zavezu tě na palouček,
celý rok tam slunce svítí,
celý rok tam voní kvítí,
tam si jistě, Budulínku,
nevzpomeneš na maminku!“

Liška už se tlapkami
o okýnko opírá.
Budulínek bez mámy
strachy, strachy umírá.

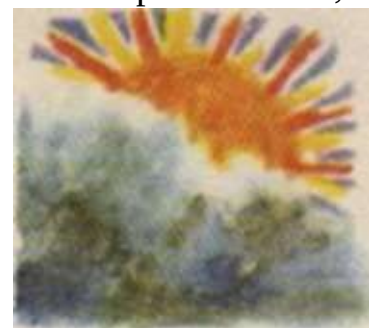
Neví, jak se lišky zbaví.
A tu dostal nápad. Práví:
„Povezu se s tebou rád,
chci však ještě ochutnat
ze zahrádky jablíčko.
Přines mi je, lištičko!"

„Pojedeš pak?"
„Ano, liško,
až budu mít plné břicho!"
V zahrádce je liška hned:
„Dej, jablíčko, jabloni!"

Jabloň, samý bílý květ,
k lišce větve nakloní:
„Jestli, liško, čekat chceš,
pak jablíčko dostaneš;
jen co květy na zem shodím
jen co zelenáčky zrodím,
jen co svoje mladé plody
na sluníčku vychovám,
a pak jablíčko ti dám;
čekej, rostou jako z vody!"
„Dobrá, čekám, prospěš si!"
Čeká hloupá liška, čeká,
čeká, slunce za lesy
už se pomaloučku smeká,
hloupá liška čeká, čeká...

Už se milá maminka
těší na Budulínka,

spěchá lesem, už je tady,
Budulínek zakývá,
maminka se do zahrady
přes plot honem podívá.
Šeptá: „Neboj se, můj kloučku!
Vezme koště, polehoučku
za liškou jde — a co dál,
všichni lehce uhádnete:
nyní nastal pěkný bál,
máma lišce kožich mete,
s liškou celý les se točí.
Sotva už sem někdy vkročí.

Budulínek pod jabloní
vesele se prohání,
jabloň kvete, jabloň voní,
větve k němu naklání:

„Jen co květy na zem shodím,
jen co zelenáčky zrodím,
jen co svoje mladé plody
na sluníčku vychovám,
budete mít dobré hody,
nůši jablíček vám dám.“
Dobře, milý Budulínku,
že jsi čekal na maminku,
vidíš, vyzrálš na lišku,
liška sem tam běhá v lese,
ještě teď se strachy třese,
kouří se jí z kožíšku.

O PALEČKOVI, KTERÝ VYROSTL

Narodil se chlapeček
malý jak tvůj paleček,
v náprstku ho vykoupali,
ve skořápce kolébali:
„Spi, Palečku, spi!“
Nerostl a zůstal tak.
Z makovice snídá mák,
jeden máček, druhý, třetí,
a má po snídani, děti,
tolik málo jí.
Jak si hraje? Nemá s kým.
Pejsek vrčí: „Já tě sním!
Kočka si ho s myškou plete
Pozor, že ho zašlápnete!
Je to chudinka.
Máma volá babičku:
„Co dám tomu človíčku,
aby rostl jako z vody,
dožil světa bez nehody?“
Chudák maminka!

Bábě slova popřáli:

„Ten tvůj synek zahálí,
dej mu práci, poroste ti,
jako rostou jiné děti,
práce je tu dost!"

Na stole dnes Paleček
sbírá každý drobeček
po chlebě či po koláči.

Co se za den naotáčí
mámě pro radost!

„Hrášku, kuli, kulilíč,
kutálej se jako míč,
na dvě misky přeberu tě,
už si na tě dělám chutě,
kuli, kulilíč."

Když mu zbude chvílička,
honí mouchy od mlíčka:
„Leťte, mouchy nenechavé,
máma chce mít jídlo zdravé,
ššš, ššš, ať jste pryč!
Roste, roste víc a víc
z rukávů i z nohavic,
když si chce hrát, kočku chytí,
náprstek je zase v šití,
už má vaničku.

Už to není chlapeček
malý jak tvůj paleček,
přerostl už všechny chlapce,
dávno nespí ve skořápce.
Vidíš, Honzíčku!

ZAČAROVANÝ LES

Jednou domov opustili
kozel, kohout, kočička.
Šli celý den, nespatri
cestou ani človíčka.
Pořád stejnou notují,
na lidi si stěžují:
„Kikirí, kikirí,
nač mám vstávat ve čtyři?
„Mňouky mňou, mňouky mňou,
už nás trápit nebudou.“
„Mée mé, mée mé,
s lidmi už být nechceme!“
„V lese najdem živobyčí,
kočička si ptáčka chytí,
kohout jádru bude živ
a ten kozel najde trávy,
ještě lepší nežli dřív.
Nic nás v cestě nezastaví,
kikirí, mňou, mée mé,
lidem smát se budeme.“

Večer nemohli už zpátky.
Les se zavřel za zvířátky.

Les je v noci jako živý
vítr učí mluvit dříví,

měsíc houby cvičí v tanci
a na zádech svatojánci
hvězdy z nebe snášejí.

Je jim čím dál smutněji.
A tak jdou
lesem, tmou,
levá, pravá,
přední, zadní —
pozor, kozle, neupadni!
Na zvířátka padá strach,
našlapují na špičkách,
ale nemohou už zpátky,
před zvířátky, za zvířátky
černé lesy, tma a tma.
Kdopak se tu vyznat má!

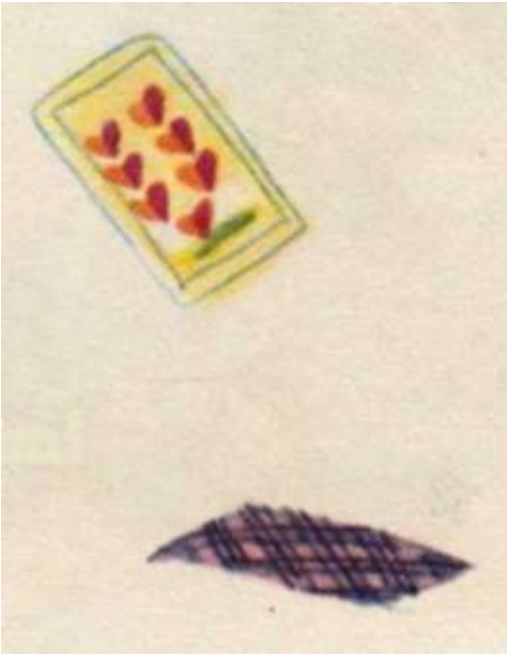
„Mée mé, mée mé,
sotva ten les přejdeme!“

„Kikirí, kikirí,
budem z lesa ve čtyři!"
„Mňouky mňou, mňouky mňou,
řeči nikam nevedou."
A tak jdou
lesem, tmou,
levá, pravá,
přední, zadní,
pozor, kozle, neupadni!
V tom probleskla houštím záře,
zajásala zvířátka:
„Cesta lesem překrátká,
zas budem mít hospodáře!"
Došli k staré chatrči,
z okénka se světlo lije.
Kozel všechny odstrčí,
on chce vidět, kdo tam žije,
kočka také, kohout též:

„Počkej, vždyť mě zamáčkneš!
Kikirikí! Mée mé!
Zacláníš mi! Né a né!"
Jeden druhého tu šidí,
ale kohout první vidí...
Vidí, jak tam ve světnici
v karty hrají loupežníci,
bum!
Sedma k sedmě,
osma k osmě,
já teď nesu,
eso k esu,
bum,

bum,
bum!
A tak hrají,
dupou, křičí —
o podkovu,
o káču,
o záplaty,
o jehličí,
Bum,
bum,
bum!

V tom zamečel kozel, hráči
vyskočili ze židlí,
strachy ze dveří se tlačí,
vždyť tam v okně zahlídli
hrozný zvíře: má tři hlavy,
jedna mečí,
druhá mňouká
a ta třetí kokrhá.
„Utíkejme,
utíkejme,
než nás všechny roztrhá!"

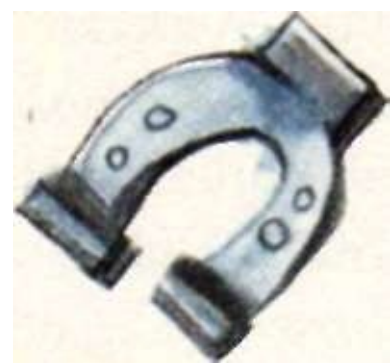

Utíkají, les je žene,
s nimi karty rozházené,
karty, káča bláznivá,
divé houby v patách mají,
utíkají, klopýtají,
kolem všechno ožívá,
pařezy je spolknout chtějí,
houby už je dohánějí,
už je mají — ještě krok...
A tu loupežníci — skok,
skok a skok a přes potok.

Už jsou z lesa, za potokem
oddychují, jdou jen krokem,
už mají dost lesa, pranic,
zpátky nevrátí se zanic.

A zvířátka přes kořeny
dál žene les naježený:

„Mňouky mňou, mňouky mňou,
světýlka nás zavedou!"
„Mée mé, mée mé,
už jim neutečeme!"

A tu kohout vesele
překřičel své přátele:

„Kikirí, kikirí,
je tři čtvrtě na čtyři!"
Svítá, svítá, za chvíličku
vesele jdou po sluníčku,
levá, pravá,
přední, zadní,
pozor, kozle, neupadni —
mezi poli, v ranní záři
vracejí se k hospodáři.

POHÁDKA O VELIKÉ ŘEPĚ

„Už je, vráno,
dooráno,
ráno budu síti.
Hádej co, ty krákoravá,
to, co lidi sytí,
to, co lidem zdraví dává."
„Vím co, dědku, krák a krák!"
„Kdepak, vráno, kdepak mák!"
Dědek v dřepu
sází řepu:
„Deště z mraků, pomozte,
ať mi řepa vyrost!"
Krápy kráp, krápy kráp,
mokrá voda z mraků krápě,
dědek ťap, čapy ťap,
vesele tu v blátě ťape.

Ťap, ťap, už je vody dost,
duha postavila most,
na tom mostě v poledne
dědek slunce zahlédne.
Volá zdola: „Hola, hola,
počkej, zlatovlasý kloučku,
neutíkej,
pomaloučku,
ať se tady dole
zahřeje mé pole!"

Když zahrno slunce mraky,
bába s vnučkou přišly taky:

„Jdem ti, dědku, pomoci,
byl bys tady do noci!"
„Bábo, dědek nezahálel,
bez válečku pole zválel.
Jak na to šel? Inu, tudy —
po políčku válel sudy,
jeden sud, druhý sud,
pole bylo plné hrud.
Vnučko, podruhé si popil,
dešťík bez konvičky kropil,
kapka sem, kapka tam,
cožpak já je spočítám?"
Zkrátka měly přijít ráno,
už je všechno uděláno.
A tak si to naměří
rovnou domů k večěři.
„Hamy ham, to se mám,
kdo pomáhal, tomu dám:
První lžíce dědečkovi,
druhá lžíce dešťíčku —
komu třetí — kdo to poví?"
„Bábě!"
„Vnučce!"

„Kdepak vám!
Kdo pomáhal, tomu dám —
třetí lžíce sluníčku!"
„Hamy ham, to se mám!

První lžíce dědečkovi,
druhá lžíce dědečkovi,
a ta třetí — kdo to ví?"
„Kočce!"
„Kdepak! Dědkovi!
Hamy ham, to se mám,
kdo pomáhal, tomu dám!"

Dědek jí a jí a jí,
bába s vnučkou vzdychají.
Mají chuť na leccos,
kočka olizuje vousy,
pejsek zas mokrý nos.
Pak se všichni čtyři trousí
do komory spát.
Ach, ti mají hlad!

Dědek jedl,
všechno snědl.
Tma a ticho v okolí,
tma a jenom svíčka bliká.
Na políčku na poli
roste řepa převeliká...

Zas je ráno!
Vidiš, vráno,
dědek už tu je.
Řepu tahá... tahá... táhne,
táhne... ale nevytáhne,
tahá, hubuje.
„Kráky krák, měl sít mák,
kráky krák, měl sít mák!"
Dědek tahá... tahá... táhne,
ale řepu nevytáhne.

„Bábo, vnučko, pomozte,

než mě řepa přeroste!"

„Sám jsi jedl, sám si tahej,

sám si v práci napomáhej!"

Řepa je tak veliká,

dědek tahá, naříká.

Bábě už je dědka líto:

„Tak my jdeme, ty nenasyto!"

Chytli se a tahají,

dědek řepy,

bába dědka,

vnučka báby,

táhnou... táhnou...

nevytáhnou.

„Pomoz, pejsku, kočičko!"

„Haf, haf, ale za kus kosti!"

„Mňau, mňau, ale za mlíčko!"

„Dobrá, dám vám do sytosti!"

Drží se a tahají,
dědek řepy,
bába dědka,
vnučka báby,
pejsek vnučky,
kočka pejska,
táhnou... táhnou...
nevytáhnou.

Kočka volá myš:
„Poběž, myško, pomoz nám!"
„Ty mě, kočko, sníš!"
„Já už myši nechytám."

Drží se a tahají,
myška kočky,
kočka pejska,
pejsek vnučky,
vnučka báby,

bába dědka,
dědek řepy,
táhnou... táhnou...
pěkně v řadě,
a v tom řepa — rup,
vyletí jak zub!

Všichni leží na hromadě.
Chcete, abych povídal,
jak to všechno bylo dál?

Otevřete se mnou dveře,
spatříte je u večeře:
Dědek bábě nabízí,
bába vnučku pobízí,
pejsek s kočkou nečekají,
až se dědek s bábou nají,
pejsek v koutě hryže kost,
kočička má mléka dost,
myška sbírá
drobty sýra.
Dědek jim dá dneska všeho:
„Bábo, ber si víc!
Vím, že jeden bez druhého
nedokáže nic!"

OBSAH

První pohádka

Perníková chaloupka

Červená Karkulka

Smolíček a jeskyňky

Paleček a jeho kamarádi

O nezvedených kůzlatech

Malá pohádka o řepě

Kuřátko v obilí

Otesánek

Dědečkův koblížek

Pohádka o chytrém Budulínkovi

O Palečkovi, který vyrostl

Začarováný les
Pohádka o veliké řepě

(1943 — 1953)

PRO PŘEDŠKOLNÍ VĚK

FRANTIŠEK HRUBÍN
DVAKRÁT SEDM POHÁDEK
ILUSTROVAL JIŘÍ TRNKA

Vydalo jako svou 1346. publikaci Státní nakladatelství dětské knihy, n. p., v Praze roku 1958. — Odpovědná redaktorka Herta Chrobáková. — Výtvarný redaktor Lumír Ševčík.
Z nové sazby písma Baskerville se 108 obrázky v textu vytiskl Orbis 2, n. p., v Praze.— Formát papíru 86 x 122, 100 g. 4,36 AA (text 1,25, ilustr. 3,11), 4,41 VA. D 588161
Náklad 25000 výtisků — Tematická skupina 14/1 — 1. vydání v SNDK. — Vázaný výtisk 19,30 Kčs. — 56/VII — 18.